

בש"פ 2567/23 - פאדי שוויקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2567/23

לפני: כבוד השופט א' שטיין

העורר: פאדי שוויקי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי ירושלים (השופט א' נחלון) אשר ניתנה ביום 26.2.2023 במ"ת 60320-02-23

בשם העורר: עו"ד יחיא מוסטפא

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי ירושלים (השופט א' נחלון) אשר ניתנה ביום 26.2.2023 במ"ת 60320-02-23, ובמסגרתה הוארכו תנאי מעצר הבית המלא בו מצוי העורר, שנקבעו עוד בהליך מעצר הימים שהתנהל נגדו (עמ"י 29665-02-23), וזאת עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

2. ביום 26.2.2023 הוגש כתב אישום בת"פ 60320-02-23 המייחס לעורר החזקת נשק ואביזר נשק, עבירות לפי סעיף 144(א) בנסיבות סעיף 144(ג)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); רכישת נשק ואביזר

עמוד 1

נשק, עבירות לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין; וסחר בנשק ואביזר נשק, עבירות לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

3. לפי עובדות כתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למדינה, בין שנת 2018 לשנת 2019, קשר העורר קשר עם נאדר אבו ראג'ב (להלן: אבו ראג'ב), והשניים סיכמו לרכוש במשותף אקדח. השניים יצרו קשר עם אחרים שזהותם אינה ידועה למדינה (להלן: האחרים), ורכשו במשותף אקדח חצי אוטומטי שבכוחו להמית (להלן: האקדח) יחד עם שתי מחסניות תואמות. בין שנת 2018 לשנת 2021 החזיק העורר במשותף עם אבו ראג'ב באקדח ובשתי המחסניות לסירוגין.

בתחילת שנת 2021, במועד שאינו ידוע במדויק למדינה, פנה עודי תמימי (להלן: תמימי) אל השניים וביקש לרכוש מהם את האקדח במשותף עם מרוואן תמימי (להלן: מרוואן). העורר הסכים למכירת האקדח בתמורה לסכום של 35,000 ש"ח. במסירת האקדח, אבו ראג'ב מסר לתמימי את האקדח, יחד עם שתי המחסניות וקופסת כדורים תואמת המכילה 50 כדורים מסוג 9 מ"מ.

ביום 8.10.2022 ביצע תמימי פיגוע ירי במחסום שועפאט מתוך מניע דתי, לאומני ואידיאולוגי באמצעות שימוש באקדח ובאחת מהמחסניות המתוארות לעיל אשר רכש מהעורר. במהלך פיגוע זה, נהרגה החיילת נועה לזר ז"ל ונפצעו אנשים נוספים. ביום 20.10.2022 ניסה תמימי לבצע פיגוע ירי נוסף במחסום מעלה אדומים, וזאת תוך שעה שימוש באקדח ובאחת מהמחסניות המתוארות לעיל אשר רכש מהעורר.

4. בד-בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה להארכת תנאי השחרור של העורר, שכאמור היה נתון בתנאי מעצר בית בשלב זה. ביום 26.2.2023 קיבל בית משפט קמא (השופט א' נחלון) את בקשת המדינה.

5. לטענת העורר, שגה בית משפט קמא בקבעו כי ישנן ראיות לכאורה המבססות את האשמה נגדו. לחלופין, שגה בית משפט קמא בכך שנמנע מלקבוע כי ישנה חולשה ממשית בראיות נגדו וכרסום ממשי שיש בו בכדי לאיין את הלכאוריות שבהן.

6. העורר מפנה אותי לעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד אבו ראג'ב. לטענתו, השוואת העובדות בין כתבי האישום השונים מוכיחה כי קיימת חולשה ראייתית משמעותית בראיות נגדו.

7. בנוסף, אבו ראג'ב מסר מספר גרסאות סותרות בחקירותיו, שבחלקן יש בכדי לקשור את העורר לאירוע המתואר, אך לא נמצאה ראיה מחזקת לאותן גרסאות.

8. לבסוף, טוען העורר כי טעה בית משפט קמא בקביעותיו אשר נוגעות לעילות המעצר והגבלת החירות בעניינו משלא נמצא בסיס ראייתי לכאורי להוכחת אשמתו.

9. מנגד, סומכת המדינה את ידיה על ההחלטה קמא ועל נימוקיה וטוענת כי דין הערר להידחות.

10. הדין עם המדינה.

11. כלל הוא עמנו, כי במקרים כדוגמת זה שלפניי, כאשר כתב אישום, המאומת כדבעי בראיות לכאורה, מייחס לנאשם בגיר עבירה שמעמידתו בחזקת מסוכן כאמור בסעיפים 21(א)(1)(ג)(2), 35(ב) ו-22(ב) לחוק המעצרים, השאלה שיש לשאול ביחס לאפשרות לשחררו מן הכלא בתנאים מגבילים או להעבירו למעצר בפקוח אלקטרוני אל מחוץ לכותלי הכלא, היא לא "למה לא?", אלא "למה כן?" (ראו: פסקה 19 להחלטתי בבש"פ 250/21 מדינת ישראל נ' פרוך (31.1.2021), והאסמכתאות שם). חלופה כאמור לא תתאפשר אלא בהתקיים טעמים מיוחדים, והנטל להוכיח את התקיימותם רובץ על הנאשם (ראו: בבש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-26 (2.2.2020); בבש"פ 1230/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.3.2020)).

12. במקרה דנן, העורר שוחרר למעצר בית למרות חזקת המסוכנות והמדינה לא טענה נגד שחרורו. בנסיבות אלה, גם אם אניח כי הראיות שעל בסיסן תבקש המדינה להרשיע את העורר חלשות, אמצא את הגבלת החירות בה הוא נתון כעת מוצדקת לחלוטין לאור המבחן של "מקבילית הכוחות" (ראו: בבש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.10.2015)). אבו ראג'ב אכן מסר גרסאות סותרות בחקירותיו, אך לפחות באחת מהן (הודעה מיום 25.10.2022) אמר כי העורר היה שותפו בבעלות באקדח שנמכר למפגע תמימי, ואילו בהודעה אחרת (הודעה מיום 27.10.2022), אמר כי "פאדי [העורר - א.ש.] קנה אותו [את האקדח - א.ש.] ב-37,000 שקל". אמרות אלה נתמכות, בין היתר, על ידי האמרה אשר באה מפיו של אחיו של אבו ראג'ב, לפיה העורר היה שותפו של אחיו באקדח; ובשלב זה אין אנו בודקים את אמינותן של אמרות אלה, שכן דיינו בראיות לכאורה (ראו: בבש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

13. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"א בניסן התשפ"ג (2.4.2023).

ש ו פ ט